

ת"פ 55157/06/17 - מדינת ישראל נגד יובל אלמו

בית משפט השלום בראשון לציון
ת"פ 55157-06-17 מדינת ישראל נ' אלמו(עציר)

בפני כבוד השופט גיא אבנון

המאשימה: מדינת ישראל

נגד

הנאשם: יובל אלמו

בשם המאשימה: עו"ד מיקי ברגר

בשם הנאשם: עו"ד דורון שטרן

גזר דין

הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירות אימים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) והיזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

רקע וטיעוני הצדדים

1. האירוע בו הורשע הנאשם התרחש ביום 11.3.17 בשעות הצהריים, עת הגיע המתלונן במכוניתו לביתו. בזמן שהמתלונן ישב ברכב זרק הנאשם אבן על הרכב ובכך גרם נזק בשיעור של ₪ 819, ובהמשך אמר למתלונן "אני אקרע אותך". עוד נקבע בהכרעת הדין, כי עבירת האימים בוצעה תוך שהנאשם קירב את פניו לפני המתלונן, באופן שהמתלונן חש מאוים.

2. ב"כ המאשימה הפנה לעברו הפלילי של הנאשם (ע/1) ולשני מאסרים מותנים בני חמישה חודשים כל אחד (ע/2, ע/3); הפנה לכך שחרף גילו הצעיר (בן 22) הספיק הנאשם לרצות 2 מאסרים בפועל בגין עבירות אלימות; הפנה

עמוד 1

לערכים המוגנים שנפגעו: הזכות לביטחון אישי והזכות לקנין; הפנה לכך שהנאשם ניהל הליך הוכחות ולא נטל אחריות על מעשיו; טען כי לא מצא ולו נקודת זכות אחת לנאשם. ב"כ המאשימה עתר למתחם עונש שנע בין שישה חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות, עד 12 חודשי מאסר; הוא ביקש לגזור את עונשו של הנאשם בתוך המתחם ברף העליון, ולהפעיל את שני המאסרים המותנים במצטבר. לענין אופן הפעלת המאסרים המותנים הפנה לרע"פ 7656/13 דניאל נ' מדינת ישראל (14.11.2013).

3. ב"כ הנאשם טען כי מדובר אמנם במעשה מכוער, אך איננו ברף חומרה גבוה, לא לענין האיומים ולא לענין גרימת הנזק; טען כי המעשה נעדר הסבר רציונלי, הואיל ואין היכרות בין המתלונן והנאשם ואין ביניהם סכסוך כלשהו, ובנוסף לא ברור האם העבירות בוצעו על רקע צריכת אלכוהול; הפנה לגילו הצעיר של הנאשם; הפנה לכך שהנאשם נתון במעצר מעל חודש בעקבות צו הבאה בתיק דנן, לאחר שבחר לא להשתחרר מתוך הבנה שהוא צפוי להיענש במאסר ממש, והעדיף להתחיל בריצוי העונש. ב"כ הנאשם טען כי ניתן לראות בכך סוג של נטילת אחריות בשלב האחרון של המשפט. הוא הפנה לגילו הצעיר של הנאשם; לכך שמדובר בבחור שגדל וחי ללא מסגרת משפחתית או חברתית תומכת; סיים עשר שנות לימוד; לא הצליח עד כה למצוא מקום עבודה.

4. ב"כ הנאשם טען כי ישנו קושי עם המאסר המותנה (ע/3), נוכח טעות בניסוח: המאסר המותנה הינו בגין העבירות בהן הורשע הנאשם, ואילו בהכרעת הדין הורשע הנאשם בתקיפה סתם (לא רלוונטי להפעלת התנאי) וחבלה במזיד ברכב (סעיף 413 לחוק העונשין) תוך שצוינה הוראת סעיף 452 לחוק העונשין (שענינה היזק לרכוש במזיד). בהתאם להוראת בית המשפט הוגש (לאחר הדיון) כתב האישום נושא ההרשעה (ע/3), ממנו עולה כי יוחסה לנאשם עבירה של חבלה במזיד ברכב לפי סעיף 413 לחוק העונשין. כלומר, באותו הליך הורשע הנאשם בעבירה של חבלה במזיד לרכב לפי סעיף 413 לחוק העונשין, שעונשה עד 5 שנות מאסר, ואולם בהכרעת הדין נרשמה בטעות הוראת החיקוק לפי סעיף 452 לחוק העונשין. מכאן, לטענת ב"כ הנאשם, התקלה צריכה לעמוד לזכות הנאשם באופן שלא מאפשר הפעלת התנאי.

5. ב"כ הנאשם עתר למתחם ענישה שנע בין אי הרשעה לבין מאסר למשך מספר חודשים. באשר לעונש בתוך המתחם הבהיר שהנאשם איננו מבקש לבחון אפשרות ענישה בדרך של עבודות שירות, וכי הוא מעונין לרצות את עונשו במאסר ממש. עתר לגזור את עונשו בתוך המתחם ולהפעיל את המאסר המותנה (או המאסרים המותנים) בחופף לעונש המאסר שיגזר.

6. הנאשם בדברו האחרון הודיע שהוא לוקח אחריות על מעשיו והביע צער עליהם. עוד אמר שהוא נתון חודש במעצר מאז צו ההבאה, ולא ניסה להשתחרר.

דין

7. הערכים החברתיים המוגנים בעבירת האיומים הם הגנה על שלווה נפשו של המתלונן, מניעת הפחדתו והקנטתו, וכן הגנה על גופו ובריאותו של המתלונן, שכן עבירת איומים דרכה להתגלגל פעמים רבות לאליומות פיזית.

בעבירת היזק לרכוש במזיד מוגן הערך החברתי של הגנה על קניין הפרט. במקרה דנן זריקת האבן על מכוניתו של המתלונן נעשתה כשהמתלונן ישוב בתוכה, מה שמשווה ממד של איום גם לפעולה פיזית זו, במובחן מעבירת האיומים המובהקת שבאה בעקבותיה.

8. קריאה "יבשה" של עובדות כתב האישום אין בה כדי ללמד את תחושת הפחד שחש המתלונן, אשר נקלע לסיטואציה אלימה ומפחידה על לא עוול בכפו. מדובר במי ששב לביתו במכוניתו, ובזמן שהמתין לשער החניה שיפתח, ניגש אליו הנאשם, שאל אותו על מה הוא מסתכל, ולאחר שהמתלונן השיב בתנועת יד (החלון היה סגור) כי איננו רוצה דבר, הסתובב הנאשם מסביב לרכב, הרים אבן וזרק אותה על הרכב. כשיצא המתלונן מן הרכב על מנת לברר מה קרה, התקרב אליו הנאשם פנים אל פנים ואיים עליו כי יקרע אותו. בזמן זה שתי בחורות שהיו עם הנאשם קראו לו (בשמו) "יובל לא, יובל לא", תוך שאחת מהן פנתה למתלונן וביקשה כי יכנס לחניון, וכך עשה. בהמשך יצא המתלונן, התקשר למשטרה, עקב אחרי כיוון הליכתו של הנאשם ומסר את הפרטים לשוטרים. המתלונן סיפר שחש מאוים מהתנהגותו של הנאשם.

9. צודק הסנגור בטענתו, כי אין מדובר בעבירת איומים ברף עליון של חומרה, וכי ישנם איומים קשים וחמורים יותר. מנגד, אין ספק כי מדובר באירוע מפחיד, עוכר שלוה, אשר עלול היה להסתיים באופן חמור וקשה יותר. העובדה שמדובר באירוע נעדר הסבר ממשי אך מעצימה את תחושת הפחד והסכנה שנשקפה למתלונן מן הנאשם.

10. דומה שאין מחלוקת על כך שמדובר באירוע יחיד בו העבירות משתלבות זו בזו, ואין צורך להכביר מלים בעניין זה. מתחם העונש המקובל בפסיקה לעבירות איומים נע בין מאסר מותנה עד שנת מאסר בפועל. ראו ע"פ 42146-02-15 יעקב בכר נ' מדינת ישראל (06.05.2015) (במקרה זה בוטלה ההרשעה); ת"פ 7990-10-16 מדינת ישראל נ' סער מור (07.05.17); ת"פ 36801-03-15 מדינת ישראל נ' פלוני (27.04.15); ת"פ 1068-08-14 מדינת ישראל נ' יוסף כהן (03.12.2014); ת"פ 47527-11-12 מדינת ישראל נ' פלוני (01.04.2014); ת"פ 34966-02-13 מדינת ישראל נ' שמעון מהרט (25.03.2014); ת"פ 10504-03-13 מדינת ישראל נ' א' צ' (04.11.2013).

11. ברי כי מתחם הענישה צריך להיקבע באופן מותאם לנסיבות המקרה, על יחודיותו וחומרתו. אין דין איומים ברצח כדין איומים סתמיים. אין דין היזק לרכוש באלפי שקלים כדין היזק פעוט ערך. במקרה דנן בהתחשב בעקרון ההלימה, בערכים החברתיים המוגנים עליהם עמדתי לעיל ובמידת הפגיעה בהם, תוך שנתתי דעתי למדיניות הענישה הנהוגה ולנסיבות ביצוע העבירה, אני קובע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה לבין 8 חודשי מאסר לריצוי בפועל, זאת בצד רכיבים נלווים בדמות פיצוי וקנס.

12. בקביעת עונשו של הנאשם בתוך המתחם נתתי דעתי לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה: לחומרה נשקל עברו הפלילי של הנאשם, שלחובתו 2 הרשעות קודמות בעבירות אלימות, בגין ריצה עונשי מאסר מאחורי סורג וברית, וכן שמאסרים מותנים לא הניאו אותו מלבצע את העבירות בהן הורשע. עוד לחובת הנאשם הרשעה בגין היעדר מן השירות, שאיננה רלוונטית להליך זה. אינני זוקף לחובת הנאשם את ניהול ההליך הפלילי, אך ברי כי לא ניתן לזקוף לזכותו באופן מלא את נטילת האחריות והבעת החרטה שבאו בשלב הטיעונים לעונש. מנגד, לא ניתן להתעלם מהבעת החרטה, גם אם בשלב מאוחר. אני מקבל את טענת הסנגור, כי החלטת הנאשם להתחיל בריצוי עונשו לאחר שנעצר

בצו הבאה, בשילוב עם הבעת החרטה, מהווים סוג של נטילת אחריות על מעשיו. אציין כי במקרים לא מועטים מצא בית המשפט העליון משום נטילת אחריות בהחלטת מערער לחזור בו מהערעור על הכרעת הדין. אם כך בשלב הערעור, ודאי שניתן לתת משקל מסוים לנטילת אחריות בשלב גזירת הדין. נתתי דעתי לגילו הצעיר של הנאשם, כיום בן 22, ובזמן ביצוע העבירות היה בן פחות מ-21, גיל המכונה בפסיקה "בגיר צעיר". כן נתתי דעתי לנסיבות חייו של הנאשם, כפי שהובאו מפי בא כוחו. מצאתי לגזור את עונשו של הנאשם באמצע מתחם הענישה.

13. אינני מקבל את טענת הסנגור לאי תחולת המאסר המותנה (ע/3). אכן, נראה שנפלה טעות סופר בהוראת החיזוק בהכרעת הדין, והנאשם הורשע בפועל בעבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין - חבלה במזיד ברכב. בנוסף, מדובר בעבירה שהעונש הנקוב בצדה (עד 5 שנות מאסר) חמור יותר מהעונש בצדה של העבירה בה הורשע הנאשם בתיק דנן (היזק לרכוש במזיד, עד 3 שנות מאסר). עם זאת, בחינת המעשים בהם הורשע הנאשם, ואלו בגינם נגזר התנאי, מגלה גרעין זהה. בשני המקרים דובר על השלכת אבן שפגעה ברכב. מטרתו של המאסר המותנה להרתיע את הנאשם מלשוב על מעשיו הרעים. אך ברי שכאשר יש דמיון עד כדי זהות בין המעשים, לא תתקבל טענה לאי תחולת התנאי. ראו רע"פ 4065/18 ישראל איאסו נ' מדינת ישראל (30.08.2018); רע"פ 2472/15 יאן שורצמן נ' מדינת ישראל (21.05.2015); ע"פ 5769/14 יונתן אלרואי נ' מדינת ישראל (20.09.2015).

14. אשר לאופן הפעלת המאסרים המותנים: סעיף 58 לחוק העונשין מורה אותנו מפורשות, כי מאסר מותנה יופעל במצטבר לעונש מאסר שנגזר, זולת אם מצא בית המשפט טעמים להפעלת המאסר המותנה, כולו או חלקו, בחופף למאסר שנגזר. במקרה דנן נשאלת שאלה נוספת, והיא יחסי הגומלין בין שני המאסרים המותנים.

15. המאשימה הפנתה לרע"פ 7656/13 (לעיל) בו נדחתה בקשת רשות ערעור על הפעלה במצטבר של שני מאסרים מותנים, תוך שהוזכר הכלל הקבוע בסעיף 58 לחוק העונשין. אין אמנם הלכה מפורשת של בית המשפט העליון, לפיה מאסרים מותנים שונים (מתיקים נפרדים) יופעלו במצטבר זה לזה, אך דומה שזוהי המגמה השלטת בפסיקה. ראו ע"פ 16297-07-14 מדינת ישראל נ' גנאם (18.09.2014); ע"פ 39724-04-14 עלי מחאג'נה נ' מדינת ישראל (07.08.2014); לקביעה שונה (בדעת רוב) ראו ע"פ 20857-03-14 חיים אוטמזגין נ' מדינת ישראל (29/05/2014). כך או אחרת, אין מחלוקת על כך שבכל מקרה בסמכות בית המשפט להורות על הצטברות/חפיפת העונשים. אוסיף, כי לו דובר על שני מאסרים מותנים שנולדו מכתב אישום אחד ומאותה מסכת עובדתית, אזי נראה כי נקודת המוצא היתה של חפיפה בין העונשים (ע"פ 4517/04 אחמד מסראווה נ' מדינת ישראל (10.03.2005) (שניתן אמנם לפני תיקון 113 וביטול סעיף 45(א) לחוק העונשין, אך כוחו והגיונו עודנו רלוונטי); ת"פ 60150-03-16 מדינת ישראל נ' דן ליוסטרניק (07/02/2018)).

16. בהתחשב בגילו הצעיר של הנאשם ובנטילת האחריות החלקית בתום ההליך, וכן במשכם של המאסרים המותנים והיחס בינם לבין העונש הראוי לנאשם, מצאתי להפעיל בחפיפה חלקית זה לזה, ובמצטבר לעונש המאסר שיגזר על הנאשם. אשר לרכיב הכספי מצאתי להסתפק בפיצוי למתלונן ללא קנס, זאת לאור משך המאסר ונסיבותיו האישיות של הנאשם.

17. נוכח המקובץ לעיל אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 4 חודשי מאסר בפועל.
- ב. אני מורה על הפעלת 5 חודשי מאסר מותנה (ת"פ 22943-08-15, גזר דין מיום 23.2.16) ועל הפעלת 5 חודשי מאסר מותנה (ת"פ 2228-12-15, גזר דין מיום 10.5.16) בחופף ובמצטבר זה לזה (ביחד 7 חודשים), ובאופן מצטבר לעונש בגין התיק דנן.
סך הכל ירצה הנאשם עונש מאסר בפועל בן 11 חודשים אשר ימנה מיום מעצרו 8.8.18.
- ג. 4 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים עבירה בה הורשע, או עבירת אלימות מסוג עוון או פשע.
- ד. פיצויים בסך 1,000 אשר ישולמו למתלונן (עד תביעה מס' 1). הפיצויים יופקדו בקופת בית המשפט תוך חודשיים מהיום. לבקשת הנאשם, ככל שקיימת הפקדה בתיק, הפיצויים יקוזזו ממנה והיתרה תושב לנאשם, כפוף לכל מניעה חוקית לרבות עיקול.
- ה. טיפול במוצגים בכפוף לכל דין.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ח' תשרי תשע"ט, 17 ספטמבר 2018, במעמד הצדדים.